

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istorìa

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

III. Quòd ipsum Jesu Christique nomen, olim notum fuerit cultumque à
divinis Prophetis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

A

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Ὅτι ἐν τῷ Ἰησοῦ ὄνομα, καὶ αὐτὸ δὴ τὸ τῆ Χειρῶν, ἐγνωσθῆναι ἀνθρώποις καὶ τετιμῆσθαι τοῖς θεοπρίτοις Προφήταις.

ΟΤΙ ἵδὲ αὐτὸ τοῦτομα τοῦ τε Ἰησοῦ καὶ δὴ καὶ τοῦ Χειρῶν παρ' αὐτοῖς τοῖς πάλαι θεοφιλεῖσι θεωρήταις ἐτελίμητο, ἡδὴ καιρῶς ἀποδείκνυται, σέπλον ὡς ἐνι μάλας καὶ ἐνδοξον τὸ τῆ Χειρῶν ὄνομα πρῶτον αὐτῶν γνωρίσας Μωϋσῆς, ἵππερς ἐρασίων καὶ σύμβολα, μυστηριῶδες ἔχει εἰκόνας ἀκολούθως χρησάμενος φησὶ αὐτῶν ὅρα, ποιήσας πάντα καὶ τὸν τύπον τὸν δεξιῆν ἄσσοι ἐν τῷ ὄρει. ὡσαυτὸς δὲ, δεξιέρει Θεῶν, ὡς ἐνὶ μάλας δυνάστον, ἀνθρώπων ἑπιφηνίσας, ἔτον Χειρῶν ἀναγορεύει, καὶ αὐτῆ γε τῆ καὶ τῶν δεξιερῶσιν ἄξια, πᾶσαν ὑπερβαλλῶσα παρ' αὐτῶν τῶν ἐνανθρώποις θεωρητῶν, ἑπι πμῆ καὶ δόξη τὸ τῆ Χειρῶν θεοτιθήσων ὄνομα. ἔτι δὲ αὐτὸς ἐ τῶν ἑπιθεῶν θεωρητῶν ἐν μάλας πνευματικῶν θεωρητῶν, πάλιν πρὸς ἑξαιρέτως θεωρητῶν καὶ ταύτῃ ἄξιοι. ἔποτε γοῦν ὑπερτέρων ἐκφωτηθέν ἐς ἀνθρώπους πρὸς ἡ Μωϋσῆα γνωστῶν αὐτῶν τῶν ἑπιθεῶν θεωρητῶν, τῶν Μωϋσῆς πρῶτον καὶ μόνον θεοτιθήσων, ὅν καὶ τῶν αὐτῶν ἐ σύμβολον ἐγὼ καὶ τῶν αὐτῶν τελούτων διαδέξομαι τῶν καὶ πάντων δεξιῶν. καὶ ὑπερτέρων γοῦν τὸν αὐτῶν διάδοχον τῆ ἑπιθεῶν κερήμερον θεωρητῶν ὄνομα καὶ ἑτέρων τῶν αὐτῶν, ὅπως οἱ γρηθήσαντες αὐτῶν τέθειται, καλέμερον, Ἰησοῦ αὐτὸς ἀναγορεύει. γέρας ὡσπερ τιμίον παντῶς πολὺ μείζον βασιλικὸν διαδήματος, τοῦτομα αὐτῶν δωρεάμερον ὅτι δὴ καὶ αὐτὸς ὁ τοῦ ναυῆ Ἰησοῦ, τοῦ σωτῆρος ἡμῶν τῶν εἰκόνας ἔφερε, καὶ μόνον καὶ Μωϋσῆα καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς δι' ἐκείνην ὡσαυτὸς θεοτιθήσων συμβολικῆς λατρείας, τῆς ἀληθῆς καὶ καθαρῶτατης εὐσεβείας τῶν δεξιῶν διαδέξομαι. Ἐ Μωϋσῆς μὲν ταύτην πηδύσι τοῖς κατ' αὐτὸν δεξιῶν καὶ δόξη ὡσαυτὸς πάντα τὸν λαὸν θεωρητῶσιν ἀνθρώποις, τῶν μὲν δεξιερῶν τῶν ἑπιθεῶν αὐτὸν ἠησομερον, τῶν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χειρῶν θεωρητῶν ἑπι πμῆ τῆ μεγίστην θεοτιθήσων σαφῶς ἵκασι οἱ καὶ ταῦτα προφήται, ὄνομασι τὸν Χειρῶν προαναφώνησων ὁμῶν τῶν μέλλουσάν ἐσοδὸς καὶ αὐτῶν συσθιῶν ἑπιθεῶν λαῶν ὁμῶν δὲ ἐ τὴν τῶν ἐθνῶν δι' αὐτῶν κλήσων

CAPUT III.

Quod ipsum Iesu Christiq, nomen olim notum fuerit, cultumq, a divinis Prophetis.

IPSUM verò Iesu Christique vocabulum apud veteres illos Deo dilectos Prophetas in honore habitum fuisse, opportunum nunc tempus est ut ostendamus. Primus ipse Moses cum nomen CHRISTI augustum inprimis & gloriosum esse cognovisset, signa rerum caelestium & mysticas imagines tradens ex praecepto illius oraculi: Facies omnia juxta figuram quae tibi in monte monstrata est: hominem quem ipse quantum mortali fas erat, summum DEI Sacerdotem nuncupaverat, Christum vocavit. Atque hoc modo summi Sacerdotii dignitati, quae ipsius quidem judicio omnem inter homines honoris prerogativam superabat, honoris & gloriae causa CHRISTI nomen imposuit. Adeo in CHRISTO divinum quid subesse intelligebat. Idem cum divino afflatus spiritu nomen JESU optime praevidisset, eximio quodam privilegio rursus illud ornavit. Hoc enim vocabulum quod ante ipsius aetatem nunquam inter homines prolatum fuerat, primo solumque indidit ei, quem juxta figuram & significationem arcanam illius nominis, post suum à vita discessum totius imperii successorem futurum esse praeoverat. Quem quidem, cum antea non JESUS, sed AUSE indito à parentibus nomine vocaretur, Moses JESUM nominavit: hoc vocabulum velut praecipuum honoris insignae, omni regio diademate praestantius ei tribuens, eo quod Servatoris nostri imaginem exhiberet, qui post Mosem, & post complementum religionis ab eodem in figuris tradita, solus in vera & sincerae pietatis imperium erat successurus. Et Moses quidem hoc modo duobus viris qui illa aetate praeceteris omnibus virtute & gloria florebant; alteri Sacerdoti, alteri Duci post exitum suum futuro, Servatoris nostri JESU CHRISTI nomen maximi honoris instar imposuit. Sed & secuti deinceps Prophetæ disertissime & nominatim Christum praenuntiaverunt, simul & Judaeorum adversus ipsum insidias, & gentium per illum vocationem

Cum hoc cap. confer cap. 4. Niceph. hist. Eccl. lib. 1.

B

C

D

multo ante testantes. Hieremias quidem cum sic ait : Spiritus ante vultum nostrum Christus Dominus comprehensus est in corruptionibus nostris. De quo diximus : In umbra ejus vivemus in gentibus. David verò stupore defixus de eodem hæc dicit : Quare fremuerunt gentes & populi meditati sunt inania : Adstiterunt Reges terræ & Principes convenerunt in unum, adversus Dominum & adversus Christum ejus. Quibus hæc deinde subjungit ex persona CHRISTI : Dominus dixit ad me, Filius meus es tu, ego hodie genui te. Postula à me, & dabo tibi gentes hereditatem tuam, & possessionem tuam terminos terræ. Neque verò soli summi Sacerdotes utpote qui oleo ad id præparato arcani cujusdam mysterii causâ ungerentur, CHRISTI nomine ornabantur apud Hebræos; verum etiam Reges, quos Prophetæ divino incitatu spiritu cum unxissent, typicos quosdam & adumbratos Christos effecerunt : siquidem & ipsi regni illius potestatis ac dominationis DEI Verbi, qui solus verusque Christus est, imaginem in semetipsis gerebant. Quinetiam ex Prophetis nonnullos sacro oleo delibutos, typicè Christos fuisse accepimus. Adeo ut omnes hi ad verum CHRISTUM, divinum ac cæleste Verbum referantur; quippe qui solus omnium gentium Pontifex, solus Rex ac Dominus omnis creaturæ, solus denique inter Prophetas summus Propheta Patris existat. Hujus autem rei argumentum illud est, quod ex omnibus qui apud veteres oleo sacro typicè consecrabantur, sive ex Sacerdotibus, sive ex Regibus, sive ex Prophetis, nemo adhuc tantam divinæ virtutis potentiam fortitus est, quantam Servator ac Dominus noster JESUS, qui solus verusque Christus est, ostendit. Nullus certè eorum quantumvis dignitate & honore apud suos per continuam antiquissimæ stirpis feriem nobilitatus, ex eâ CHRISTI quam gerebat typicâ appellatione subditos sibi Christianos cognominavit. Sed ne cultum quidem ullum à subiectis quisquam illorum est consecutus : nec verò in ullum ex iisdem qui fato jam functus fuisset, tantâ unquam propensio extitit animorum, ut homines illius gratia mortem oppetere parati essent. Ac ne ex omnibus quidem illis quos dixi ullus unquam fuit, cujus causâ ab universis quæ orbem terrarum

A προμαρτυροῦντο. τὸ μὲν ὡς πῶς Γερμίας λέγων. πνεῦμα πρὸ προσώπου ἡμῶν Χεῖσός Κύριος. Ἐπιλήθη ἐν ταῖς διαφθοραῖς αὐτῶν ἐπίπαρθη ἐν τῇ σκιᾷ αὐτῆς ἠησομεθα ἐν τοῖς ἔθνεσι. τότε δὲ ἀμνηχανῶν Δαβὶδ, διατέτων ἵνα τί ἐφύραξαν ἔθνη καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά. παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Χεῖσου αὐτοῦ οἱ ἐξῆς ἐπιλήθη ἐξ αὐτῶν δὴ προσώπῳ τῷ Χριστοῦ. Κύριος εἶπε πρὸς με, υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεννηθήσῃ σε. αἰτήσασαι παρ' ἐμε καὶ δώσω ἔθνη τῶν κληρονομίαν σου, καὶ τῶν κληρονομιῶν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς. ἐμόνας ἡ ἀρετὰς δεχόμενοι τῆς ἡμετέρας ἐλαίου σιδασῶς ἔσμεν ἐμὸν ἔργον. ἐνεκα, τὸ ἔργον Χεῖσου κατεκόσμη παρ' ἐσθραίοις ὄνομα, ἀλλὰ καὶ τὸ βασιλείας ἐς καὶ αὐτὰς νευμαθῆναι πρὸς φῆται χεῖοντες, εἰκονικὴς πᾶς Χεῖσός ἀπεριλάζοντο ὅτι δὴ καὶ αὐτοῖ, τῆς ἔμονος καὶ ἀληθῆς Χεῖσου ἔργον πάντων βασιλευσῶν. Θείος λόγος βασιλικῆς καὶ δεχτικῆς ἐξουσίας τὸς τύπους δι' αὐτῶν ἔφερον. ἡ δὲ ἡ καὶ αὐτῶν τῶν προφητῶν πᾶς διὰ χεῖσματ' Χεῖσός ἐν τύπῳ γεγονέναι παρελήφαρ. ὡς τέρας ἀπαύτας τῶν ἐπὶ τὸν ἀληθῆ Χεῖσον, τὸν ἐνθεον καὶ ἐράνιον λόγον, ἀναφορὰν ἔχον. μόνον δεχτικῆς τῶν ὅλων, καὶ μόνον ἀπάσης τῆς κτίσεως βασιλεία, καὶ μόνον προφητῶν δεχτικῆς τῶν πατρῶν τυλχανόν. τῆς δὲ ἀπόδειξις, τὸ μὴ εἶνα πῶ τῶν πάλαμ δια ἔσμεν ἐμὸν ἔργον, μῆτε ἱερέων μῆτε βασιλέων, μῆτε μὴ προφητῶν, τὸσαῦτα δεχτικῆς ἐνθεοῦ δυνάμει κτήσατο, ὅσῳ ὁ ζωτῆρ καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησὺς ὁ μόνος καὶ ἀληθινός Χεῖσός ἐπιδήδειται. ἐδὲ γένοι ἐκείνων καὶ πῶς ἀξιώματι καὶ πῶς ἐπὶ πλείσταις ὅσαις ἡμετέρας πᾶσι τοῖς οἰκειοῖς διαλαμψάντων, τὸς ἰσχυροὺς πᾶσι τε ἐν τῆς αὐτοῦ εἰκονικῆς ἔργου πρὸς ἑσθραίου χεῖσαν οὐς ἐπεφῆμισεν. ἀλλ' ἐδὲ σεβάσμι' ἐπὶ τέτων πρὸς τῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῆς πῶς. ἀλλ' ἐδὲ μὴ τῶν τελευτῶν τὸσαῦτα διαθεσις, ὡς καὶ ἰσχυροῦς σκευετοίμως ἔχον ἔργον. ἀλλ' ἐδὲ πάντων τῶν ἀνά τῶν οἰκουμένων ἐθνῶν αὐτῶν πᾶσι τῶν τότε τὸσαῦτα γεγονὸς κινήσις. ἐπεὶ μὴδὲ τὸσαῦτον ἐν ἐκείνοις ἢ ἔ

συμβόλῃ δυνάμει οἶα τε ἰὼ ἐνεργεῖν, ὅσον ἢ
 τῆς ἀληθείας ἀξίωσις διὰ τῆς σωτηρίας ἡ-
 μῶν ἐνδὲν κενυμένων ἔτε συμβόλα καὶ τύπους
 δεξιερῶσιν ἀξίωσις λαβῶν, ἀλλ' ἐδὲ γῆρος
 τὸ ἀεισῶμα ἐξ ἱερῶν κατὰ γων, οὐδ' ἂν
 ἀνδρῶν διορθορίας ἐπὶ βασιλείαν, παρὰ χ-
 θείς, οὐδ' ἐμὴν Προφήτης ὁμοίως τοῖς πάλαι
 γῆροισιν, οὐδ' ἀξίωσις ὅπως ἢ πρὸς ἀξί-
 ωσις τυχῶν παρὰ χθίνας, ὁμοίως τοῖς πάλαι
 εἰ καὶ μη τοῖς συμβόλοις, ἀλλ' αὐτῇ γε τῇ ἀ-
 ληθείᾳ ἀξίωσις παρὰ χθίνας ἐκ ὁμοί-
 ων ἐστὶν οἷς παρὰ χθίνας τυχῶν, πάντων
 ἐκείνων καὶ Χειρὸς μάλιν ἀπογορεύει. καὶ
 ὡς ἀνὸν καὶ ἀληθῆς αὐτὸς ἂν ὁ Χριστὸς ἐ-
 θεός, Χριστιανῶν τὸν πάντα κόσμον τῆς ὄντως
 σεμνῆς αὐτῆς καὶ ἱερῆς παρὰ χθίνας κατέ-
 πλησεν. οὐκ ἐστὶν τύπος ἐδὲ εἰκόνας, ἀλλ' αὐ-
 τὰς γυμνάς ἀξίωσις καὶ βίον ἐξάνιον αὐτοῖς
 ἀληθείας δόξασιν τοῖς διασώταις ἀξίωσις.
 τὸ τε χεῖμα, οὐ τὸ διὰ σωμάτων σιδασόν,
 ἀλλ' αὐτὰ δὴ πρὸς μάλιν θεῶν τὸ θεοπεπέ-
 μετοχῆ τῆς ἀγγήτου καὶ παρὰ χθίνας θεοτή-
 ἀπειλήθη. ὁ καὶ αὐτὸ πάλιν Ησαίας διδά-
 σκει, ὡς ἀνὸν ἐξ αὐτῆς ὡς ἀπὸ ἀναβῶν ἐξ ἱερῶν.
 πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, ἔειπεν ἐχέτω με
 εὐαγγελιστῆς πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσα-
 σθαι τὰς σιωπῆσαι μὲν τὴν καρδίαν, καὶ
 ῥύξαι ἀιχμαλωτοῖς ἀφῆσιν, καὶ τυφλοῖς ἀ-
 ναβλεψῆν. καὶ ἐμόνον γε Ησαίας, ἀλλὰ καὶ Δα-
 εἶδ' εἰς τὸ αὐτὸ παρὰ χθίνας ἀναφώνει λέγων. ὁ
 θεός σου θεός εἰς τὸν αἰῶνα ἐξ αἰῶν. ῥάβ-
 δ' ἐνθύνη ἢ ῥάβδ' τῆς βασιλείας σου.
 ἠγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀνομί-
 αν. διὰ τῆς ἐχέτω σε ὁ θεός ὁ θεός σου, ἐ-
 λαιον ἀγαλλιάσεως ἀξίωσις τοῦ μέλοχος σου. ἐν
 οἷς ὁ λόγος ἐν μὲν τῷ πρώτῳ εἰχῶ, θεὸν αὐ-
 τὸν ἐπὶ φημι, ἐν δὲ τῷ δεύτερῳ, σκηπτήρῳ βα-
 σιλικῶν. εἶθ' ἐξῆς ἑσθῆς μὲν τὴν ἐν-
 θεον καὶ βασιλικὴν δυνάμιν, τρίτη τάξει χρι-
 σὸν αὐτὸν γεγονέναι ἐλάϊον, ἐπὶ τῷ ἐξ ὑλης σω-
 μάτων, ἀλλὰ τῷ ἐνθεῶ τῆς ἀγαλλιάσεως ἡ-
 λειμυρὸν παρὰ χθίνας. παρὰ καὶ τὸ δὲ αἰρεῖτον
 αὐτῆς καὶ πολὺ κρείττον καὶ διὰ φορῆν τῶν πάλ-
 λα δια τῶν εἰκόνων σωματικώτερον κεχρισ-
 μένων ἑσθῆμαίνει. καὶ ἀλλαχῆ δὲ ὁ αὐτὸς
 ὡς ἀπὸ τῶν ἀξίωσις ἀπὸ τῆς ἀξίωσις λέγων. ἵπεν ὁ
 Κύριος τῷ κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν

A incolunt gentibus tantus ubique motus
 fit excitatus. Neque enim figuræ vis
 tantum in illis poterat operari, quan-
 tum veritas ipsa per Servatorem no-
 strum exhibita. Qui cum nec insignia
 summi Sacerdotii ab ullo accepisset, ac
 ne sacerdotali quidem genere secun-
 dum carnem esset oriundus; nec homi-
 num satellitio ad regnum esset evectus;
 nec Propheta veterum Prophetarum
 ritu factus fuisset; cum nullam omnino
 dignitatem aut prærogativam apud Ju-
 dæos obtineret: nihilominus omnibus
 non quidem signis ac typis, sed verita-
 tis infulus à Patre exornatus est. Ac
 B tamen non eodem modo quo illi de
 quibus supra dixi, omnes hos titulos
 consecutus sit, tamen & ipse magis
 quàm illi Christus cognominatus est:
 & utpote solus verusque Dei Christus
 universum tetraorum orbem augusto &
 sacrosancto Christianorum nomine re-
 plevit: Non amplius figuras aut imagi-
 nes, sed virtutes nudas vitamque cele-
 stem simul cum ipsa veritatis doctrina
 tradens initiatis. Ceterum unguentum
 non illud ex diversis speciebus compo-
 situm, sed divinum ingenitæ ac pater-
 næ divinitatis participatione una cum
 divino spiritu accepit. Quod quidem
 docet etiam Esaias, tanquam ex ipsius
 Christi persona sic loquens: Spiritus
 Domini super me eò quòd unxerit me:
 ad Evangelium nuntiandum pauperi-
 bus misit me, ut mederer contritis cor-
 de, ut prædicarem captivis liberatio-
 nem, & cæcis recuperationem vi-
 sus. Neque verò solum Esaias, sed
 etiam David illum ipsum alloquens,
 ita dicit: Sedes tua Deus in sæculum
 sæculi. Virga directionis, vir-
 ga regni tui. Dilexisti justitiam, &
 odisti iniquitatem; Propterea unxit
 te Deus, Deus tuus oleo lætitiæ
 præ consortibus tuis. Quibus verbis
 D icerno divinus in primo quidem ver-
 su DEUM illum nominat; in altero
 verò sceptrum regale eidem attribuit;
 ac paulatim descendens, post divi-
 nam ac regiam potestatem, tertio de-
 mum loco Christum illum, non mate-
 rialiter quidem sed divino lætitiæ oleo de-
 libutum esse declarat. In quo etiam
 præstantiam illius indicat, quantum-
 que iis omnibus antecellat qui corpore
 tenus typicè ungebantur. Idem alibi de
 illo sic loquitur: Dixit Dominus Do-
 mino meo, sede à dextris meis, donec
 ponam inimicos tuos scabellum pedum

tuorum. Et mox: Ex utero ante luciferum genuit te. Juravit Dominus, & non pœnitebit eum: Tu es Sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech. Hic porrò Melchisedech in factis libris inducitur Sacerdos DEI altissimi, sed non ejusmodi qui confecti alicujus olei unctione consecratus, nec qui generis successione apud Hebræos Sacerdotium sit adeptus. Idcirco secundum illius ordinem, non autem secundum ordinem aliorum, qui figuras duntaxat & signa susceperant, Servator noster cum jurisjurandi adjectione CHRISTUS & Sacerdos renunciatus est. Unde etiam Scriptura non illum apud Judæos corporaliter unctum fuisse commemorat, neque ex tribu Sacerdotum oriundum, sed ex DEO ipso ante luciferum, id est, ante fabricam mundi editum esse, & immortale nullique obnoxium senio Sacerdotium in perpetuum obtinere. Cæterum incorporeæ ac divinæ quæ in illo est potestatis illud maximum & evidentissimum indicium sit, quòd solus ipse ex omnibus ad hanc usque ætatem ab universis qui orbem terrarum incolunt hominibus CHRISTUS cognominatur, & communi omnium consensu ac testimonio prædicatur, eoque vocabulo tum à Græcis, tum à Barbaris ubiq; celebratur: Quodque ab omnibus qui factis ipsius initiati per orbem degunt, honore quidem ut Rex, admiratione supra Prophetam, gloria verò ut verus solusque DEI Pontifex hactenus afficitur: Quòd denique utpote DEI sermo qui ante ævum omne substiterit, & qui augustum decus à Patre acceperit, adoratur perinde ut Deus. Sed illud præ omnibus singulari admiratione dignum est, quod nos qui illius numini devoti fumus, non voce solum ac verborum sono, sed omni mentis affectu eum colimus, adeò ut illius confessionem vite nostræ libentissimè anteponamus.

CAPUT IV.

Quod Religio cunctis gentibus ab eodem prædicata nec nova sit nec peregrina.

Cum hoc cap. conferat cap. 5. Nicephor. lib. 1.

HÆc igitur ante rerum gestarum narrationem à me necessariò præmissa sint, ne quis Servatorem ac Dominum nostrum Jesum Christum ob recentem temporum memoriam quibus inter homines versatus est in carne, no-

A
 με, εως ανθρωπος εχθρες σε υποποδιον τῶν ποδῶν σε. Ἐκ γαστροῦ αὐτοῦ εως φορου ἐγέννησάσε. ὡμοσε Κύριος, ἔ μελαμεληθήσεται σου εἰς ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κτ' τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. ὅσα ἴ εἰσάγεται ἐν τοῖς ἱεροῖς λόγοις ὁ Μελχισεδέκ, ἱερεὺς τῆ Θεοῦ τῆ ὑψίστου, ὅτι ἐν σκότεινῳ πνὶ χρίσματι ἀναδέδξῃ μὲν, ἀλλ' ἐδὲ διαδοχῆ ἡγίας προσήκων τῆ καθ' ἑραίας ἱεροσωμῆ. διὸ κτ' τὴν αὐτὴ τάξιν, ἀλλ' ἐκτὶ τῶν τῶν ἄλλων σύμβολα ἔ τύπεσ ἀφληφότηων, Χειρὸς ἔ ἱερεὺς μετ' ὄρκου παρὰ τῆ ψεως ὁ ζωῆς ἡμῶν ἀιγὸρδλια. ὅθεν ἐδὲ σωματικῶς παρὰ ἰσδαίοις χειρὸν εἶτα αὐτὸν ἡ ἱστορία παρὰ ἰσδαίοις ἀλλ' ἐδ' ἐκ φυλῆς τῶν ἱερωμῶν ἡγρόμρον. ἔξ αὐτῆ τῆ Θεοῦ παρὰ εως φορου μὲν, τετέρι παρὰ τῆς τῆ κόσμου συσάσεως ἑσωμῶν, ἀθάνατον δὲ ἔ ἀγήρω τῶ ἱεροσωμῆν εἰς τὸν ἀπειρον αἰῶνα διακατέχοντα. τῆς δ' εἰς αὐτὸν ἡγρόμῆς ἀσωμάτου κτ' ἐν τῆς διωάμεως μετὰ κτ' ἐναργῆς τεκμηρίων, τὸ μόνον αὐτὸν ἔξ ἀπάντων τῶν πῶπδε εἰσελι κτ' νῦν πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις καθ' ὅλα τῆς κόσμου Χειρὸν ἑπιφηνίλει, ὁμολογεῖσθαι τε ἔ μαρτυρεῖσθαι παρὰ πάντων ἑπι τῆ προσηγορία, παρὰ τε ἑλλησι ἔ βαρβάρεισ μνημονεύεισ. κτ' εἰσέπ ἔ νῦν παρὰ τοῖς ἀνά τὴν οἰκουμῆν αὐτῆ διασώταισ ἡμᾶσ μὲν ὡς βασιλεῖα θαυμάλει δὲ ὑπερ προφήτην, δοξάζεισ τε ὡς ἀληθῆ ἔ μόνον Θεοῦ δεχειρέα κτ' ἑπι πᾶσι τέτοις, οἶα Θεοῦ λόγον προνοῖα, κτ' παρὰ αἰῶνων ἀπάντων ἑσωμῶν, τὴν τε σεβασμιον πμῆν παρὰ τοῦ πατρὸς ὑπεληφότηα, ἔ προσκυνεῖσθαι ὡς ἀν Θεόν. τότε μὲν ἀπάντων παρὰ δοξότατον, ὅπ μὴ φωνάισ αὐτὸ μόνον κτ' ῥημάτων ὑσφοῖσ αὐτὸν γεραῖσ μὲν οἱ καθ' ἑσωμῶν αὐτῶ, ἀλλὰ κτ' παση διαβίσει ψυχῆσ. ὡς κτ' αὐτῆσ προμῆαν τῆσ ἑαυτῶ ζωῆσ τὴν εἰς αὐτὸν μαρτυρία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Ὅτι ἐν νεώτερο, ἐδὲ ἐξ ἡλίου ἦν ἐ τῶν πῶ τῆσ παρὰ αὐτῶ κατὰ γηλοθεῖσ πᾶσι τοῖς ἑθνεσ ἑυσείας.

ΤΑῦτα μὲν ὡν ἀναγκαίως παρὰ τῆσ ἱστορίας ἐνταυθά μοι κείσθαι, ὡς ἀν μὴ νεώτερον πῆ εἶναι νομίσθαι τὸν ζωῆσ κτ' Κύριον ἡμῶν ἱσοῦν τὸν Χειρὸν, δια τῆσ τῆσ ἐνσαρκου πολυείας αὐτῆσ χεῖρας· ἵνα δὲ μὴ δὲ τὴν διδα-